

У центрі м. Жовква,
на площі Вічевій, 1.

Вітаю! Я – Павло Щасливий. Щасливий - прізвище я мав.
Я той, хто з першої цеглини це славне місто збудував.
Коли в Італії я вчився, то часто мріяв про таке:
Збудую "ідеальне місто", самодостатнє і круте.

Фортецю з оборонним муром, що прихисток всім надає,
Де є у кожної споруди чітке призначення своє.
І ось, коли гетьман Жолкевський до будівництва запросив,
Створив я ідеальне місто – у Жовкві мрію я свою здійснив.

Тож з Замку рух наш починаєм.
Він тут століттями стоїть.
Гетьманів славних пам'ятає
І коронованих осіб.

Тепер ліворуч подивись ти.
Із бронзи барельєф узрів?

Тож знаєш, що в місяці
8 1 в замку цьому жив.

І знов від гетьмана ліворуч прямуй вздовж жовтої стіни.
Тут Звіринецьку браму поруч з Хмельницьким легко знайдеш ти.
Табличку бачиш тут же прямо? Читай уважно, не спіши,
І охоронний номер брами ти цифрами сюди впиши.

До брами повернись спиною і, не звертаючи, іди
Вперед повз ліхтарі, за мною під арками мерщій пройди.
І далі ми крокуєм жваво до перехрестя, а тоді
Швиденько повернем направо. Стоп! Загадку задам тобі.

Ти бачиш жалюзі зелені? Вони не просто безіменні.
Ще в вісімнадцятім столітті їх відтворив австрієць літній.
Табличку роздивись скоріше!

Він звався
20 4 14 11 19

По Львівській ідем з тобою в ногу, під аркою пройдемо ще.
По "зебрі" перейдемо дорогу, безпека - то понад усе!
На тому боці бачим школу, на ній табличку роздивись.
Там ім'я нашого сокола, героя! Ти йому вклонись...

Ліворуч рухайся від школи,
Побачиш старовинний мур.
Це саме він в прадавню пору
Беріг місцевих від тортур.

За муром – Церква Йосафата, що возвела, в часи магната
Собеського, його дружина на честь улюбленого сина.

Табличку прочитай, дізнайся,
Що син той
16 2 21 називався.

Та не зберіг той давній мур
Цю церкву від нових тортур.
НКВСники криваві
Людей в підвалах катували.

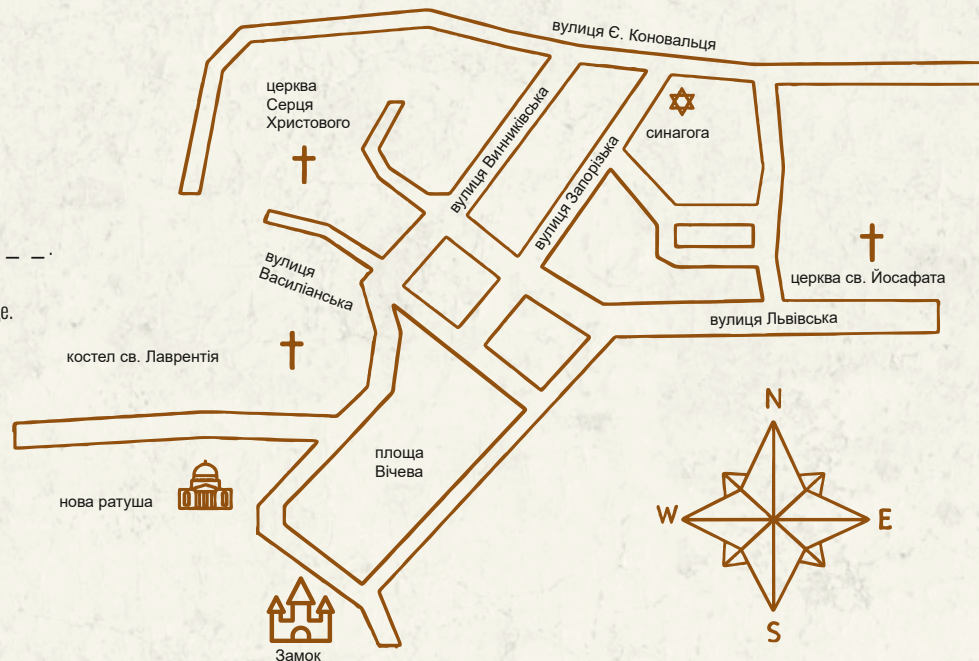
Від Церкви рухайся праворуч.
Ось тут дорогу перейдемо.
Не бійся! Я ж з тобою поруч!
Вниз по Хмельницького ідем.

А погляд свій тримай уліво.
Ось бачиш той просторий сквер?
Дивись-но! Там скульптура біла.
Розглянь скоріш її тепер.

То найщасливіша родина.
І
12 9 в руках дитини

Як символ чистої душі...
Їх кількість цифрою впиши
27

Праворуч глянь: стоїть, мов груда,
У стилі Ренесанс споруда.
Хоч виглядає і не дуже – вона уваги варта, друже!
Будівлю цю навколо обійди і вхід до неї ти знайди.

Це синагога, що в Європі одна з найбільших дотепер,
А в тисяча сімсотім році її возвів Петро Бебер.
Собеський дозвіл дав євреям свою божницю збудувать.
Отримавши цю привілею, споруду стали мурувать.

На розі, майже біля входу, -
Дочка єврейського народу,
Хоч і швейцарська емігрантка,
В душі - навіки жовківчанка.

Хоч і німецькою писала,
Свій рідний край не забувала.
І книга є про галичан
Письмениці Залці
23 24

Від Залці прямуюмо вгору, праворуч,
У напрямку площі, де Замок. Це поруч.
Ось вийшли до площі. Тепер зупиніться!
Ліворуч - житлових будинків пивниці.

А посеред площі - великий квадрат.
Там
25 прапори гордовито стоять.

Тож знай, то не просто зелена трава,
Це місце де ратуша Жовкви була.

Праворуч стоять галереї-підсіння,
Від сонця й дощу бережуть покоління.
Найбільші підсіння у Східній Європі,
І збереглись вони саме у Жовкві.

Вперед попід арки рушаєм сміливо,
Вкінці цього шляху побачимо диво –
Дзвіниця барокова, біла, красива,
У 18 столітті її створили.
Йдемо повз неї, заходимо прямо
Просто на подвір'я величного храму.

У храмі Партеній святий спочиває,
Молитвами й ласками місто огортає.
Храм Серця Христового розписи має,
Історію України нам відкриває.

